

Pomladi bo najina svatba

Vien Fuong

Pesem se razlega po vsej vasi,
nocoj je praznik in jaz mislim nate —
vse se koplje v mesečini, jaz pa mislim na našo malo leščerbo.
Prehodil sem podolž in počez vso deželo,
a spomin na mojo rodno vas je vedno hodil z menoj,
zakaj tam počiva pol mojega srca, moja draga.
Mislim nate, ljuba, in na tiste temne dni,
ko sem živel v podzemski jami
ob prgišču riža in požirku vode,
požirajoč svoj bes v okrilju hladne zemlje.
Vsako noč si mi prinesla riža, žarečih oči,
in samo zvezde so vedele za najino ljubezen.
Sanjal sem o Cuk An Dai,
ti pa si v meni videla Huong Son Ba.
Njun grob se je odprl neke noči
in dva bela goloba sta poletela proti nebu,
prosta vseh krivic — končno sta lahko bila srečna.

Sklenila sva pobegniti,
ne pred krivico, temveč zato,
da bi pomagala pravici do zmage.
Nekega dne sem napadel njihovo stražo,
a ko sem se vrnil, tudi tebe ni bilo več.

Obleci si svojo novo obleko,
ko utihnejo topovi, se vzameva.
Nad našo svobodno zemljo bosta v pomladi zmage
poletela proti sinjemu nebu
dva bela goloba.

Prevedel M. B.